במדינה

(המשך מעמוד 29)

„בדרך כלל אנחנו לא לוקחים כסף מ־ערבים. רק מה? בכניסה הם מתבקשים לתרום כסף עבור רכישת גורילה.״

וכיצד יודעים עובדי הגן לזהות את ה־ערבים בכניסה? הד״ר אברם לא יכול היה לענות על השאלה. בשבועות האחרונים שהה בחו״ל. הקופאית של הגן, שסירבה למסור את שמה, גילתה: „קיבלנו הוראות מההנהלה איך לזהות ערבים, אך אני לא מוכנה לספר. אני לא מדברת עם עיתו־נאים.״

הסכם צודק. סגן מנהל הגן זיגה יע־בץ, הקפיד פחות על סודיות: „אפשר לה־כיר את הערבים על פי לבושם. נוסף לכך, הם מגיעים בקבוצות.״ באשר להסדר ה־כספי, הסביר את פשר התרומות: „בזמנו, כשהחליטו על הכניסה בשבתות, חשבנו שרק יהודים יוכלו להיכנס חינם לגן־החיות. לא חזינו שלערבים יודע הדבר, והם יתחילו לבוא באלפיהם. אז ניסינו ל־קבל מהם כסף. הסברנו להם שהכניסה חינם היא רק לתושבי המקום, על־מנת למנוע חילול־שבת, והתרמנו אותם לקניית קופי גורילה ואוראנג־אוטאנגים! אנו אומרים להם: ‚זה אומנם חינם, אבל שים כאן עשר לירות.׳ זה יוצא חמישים אחוז הנחה. זה הסכם צודק בהחלט.

מעכשיו, כשהועמדנו על כך שלא ניתן להפלות בין יהודי לערבי, אנחנו שוקלים כעת את סגירת הגן בשבת.״

קורסים

סוף סוף, אחד הגון

יצחק בן־יהודה הוא בן־אדם הגון. כ־רבים וזריזים בעם ישראל, פתח גם הוא לאחרונה קורס להסרסה, כדי לענות על הדרישה העצומה ללימוד מקצוע זה, ב־עקבות התפתחות הטלוויזיה ותעשיית ה־סרטים המקומית. רבים מהקורסים האלה הוכחו כבבל״ת, אם להתבטא בעדינות, ו־מאות ואלפי תלמידיהם יצאו בהרגשה ש־רומו על־ידי הייזמים הזריזים, ולא קיבלו תמורה לכספם. לא כן, מסביר בן־יהודה, הקורס שלו: „אני יודע שהיו קורסים ש־המשטרה נטפלה אליהם. אבל לא אצלי. אני — הגון. אצלי לומדים, ואני לא מב־טיח כלום. אם בן־אדם מפסיק ללמוד, אני מחזיר לו את הכסף.״

הבטיחו לי עבודה. בסתירה מסו־יימת לדבריו עומד החוזה, שעליו מוחת־מים התלמידים: „ידוע לי שעלי לכבד הת־חייבות זו, ללא קשר עם הופעתי או אי־הופעתי ללימודים. כן לא אבוא אליכם ב־דרישות להחזרת התשלום.״

בסתירה מסויימת עומדים גם דבריו של דויד מרציאנו, מתלמידיו הפוטנציאליים של בן־יהודה. „באתי אליהם, הסברתי להם שאני־רוצה ללמוד להיות מסריט בקולנוע,״ מס־סר דויד (22), שסיים זה עתה את שירו־תו בחיל־ההנדסה. „אמרו לי: ‚למה לך להיות סתם מסריט? בוא תלמד אצלנו קולנוע.׳ וגם הבטיחו לי עבודה בתור אסי־סטנט בסרט שהם עושים.״

לפעמים מצליח, לפעמים לא. אין־אלה הסתירות היחידות. בפרוספקט של ה־מכון להסרסה, שמפרסם בן־יהודה, מתו־אר בן־יהודה כדלהלן:

„מפיק סרטים, חבר באיגוד הבינלאומי למהנדסי טלוויזיה וקולנוע (ניו־יורק), מר־צה במכון להסרסה, ומשתתף בכנס שנתי (1966) של האיגוד הנ״ל בלוס־אנג׳לס.

בעל־פה, מגיש בן־יהודה את הסיפור הבא:

מה זה המכון להסרסה? זה אני נתתי אם השם. הוא לא אומר כלום. אם יש שם, זה עושה רושם יותר טוב.

אני לא מהנדס. אומנם למדתי פעם אלק־טרוניקה, אבל למדתי סרטים מתוך לימוד עצמי. אז איך אני חבר באירגון המהנד־סים? לא חייבים להיות מהנדסים כדי לה־יות באיגוד. מספיק להיות קשור באיזו צורה שהיא לקולנוע.

אני מפיק סרטים. לא רבים. בעיקר יומני קולנוע. אני עושה קודם סרטים, ואחר־כך משתדל למכור אותם. לפעמים אני מצ־ליח, לפעמים לא. לפעמים אני מקבל הז־מנות ישירות, אבל זה לא כל־כך הולך.

עשיתי שני סרטים דוקומנטריים. אחד על בית־חנן באורך 15 דקות. זה היה לפני

(המשך בעמוד 32)

„המשפחה שומה כל כך
והסיפה פשטה כל כך
כי התחלתי שומה כל כך קם
בת-אורן"
מרכיב אחרונים עדכני
בת-אורן
Taya
מאסטר נאה
נ. בהנא